

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 107/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. V. Č., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98, Ex 733/98 a takto

rozhodol:

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta ako oneskorene podaná.

Odôvodnenie:

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2005 doručená sťažnosť MUDr. D. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Er 2863/98, Ex 733/98.

Z príloh pripojených k sťažnosti vyplynulo, že exekúcia v napadnutej veci okresného súdu právoplatne skončila 12. mája 2003 zastavením pre nemajetnosť povinného.

Okrem vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ako to sám sťažovateľ uvádza v petite „... práva na právnu ochranu“ požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 000 Sk.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné priesťahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ uviedol, že súdna exekúcia skončila vo februári 2003, keď súdny exekútor zistil, že povinný je nemajetný. Z prílohy, ktorú predložil, vyplynulo, že exekúcia

bola právoplatne zastavená k 12. máju 2003. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 12. apríla 2005. Z toho je zjavné, že sťažnosť bola doručená po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poznamenáva, že túto lehotu na podanie sťažnosti nepredlžuje to, že sa sťažovateľ domáhal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podania mimoriadneho dovolania a odpoveď na tento podnet dostal 1. apríla 2005. Podnet nie je integrálnou súčasťou exekúcie a exekučného konania, ktoré právoplatne skončilo 12. mája 2003, a preto nemôže mať žiaden súvis s právoplatne skončeným exekučným konaním.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.